

Františkovo slovo

č.127

Katoličtí biskupové Aleppa o tamní situaci

Papež: Křesťan, který hlásá Ježíše, si nepočíná jako fanda hledající stoupence pro svůj tým

Ježíš nepřišel svět zkrášlit, nýbrž znovu stvořit

Kdo se nenechá pohladit od Pána, je ztracen

Papež: Optimismus klame, naděje nikoli

Laicismus oklešťuje lidskou přirozenost - říká František v rozhovoru pro belgický týdeník

Papež: Vychytralost nás vzdaluje Bohu

Kněží jsou ohrožováni rigiditou a zesvětštěním

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Katoličtí biskupové Aleppa o tamní situaci

Teroristé opevnění ve východní části Aleppa používají civilního obyvatelstva jako lidských štítů. Brání lidem v odchodu do západních čtvrtí, které kontroluje řádná syrská armáda, uvedli aleppští biskupové pro vatikánské sdělovací prostředky. Apoštolský vikář pro katolíky latinského obřadu, biskup Georges Abou Khazen, OFM, informuje agenturu *Fides* o faktech, která jen stěží najdeme v mezinárodních mainstreamových médiích: **„Z městských čtvrtí ovládaných takzvanými povstalci uteklo nejméně 20 tisíc civilistů,** které přijala vládní armáda a podpůrné organizace. **Nejméně 70 tisíc lidí zůstalo v části města, kterou syrské vojsko právě vydobylo zpět. V této oblasti probíhá distribuce potravin a byla posílena zdravotnická pomoc a péče.** Tamní obyvatelé si oddechli, protože konečně skončil dlouholetý nátlak. Co se týče oblastí dosud obsazených teroristickými skupinami“, pokračuje mons. Khazen, „teroristé z uskupení Al Nusra brání odchodu civilního obyvatelstva, a to v některých případech rovněž za použití zbraní. Dozvěděli jsme se, že došlo k lidovým manifestacím, které žádají stažení těchto ozbrojených skupin. Nyní všichni doufají ve vyjednávání, aby se dospělo ke konečné dohodě a, pokud možno, také ke smíření. **Džihádistické skupiny vybraly pět svých zástupců, kteří by měli zahájit vyjednávání se syrskou armádou.**“

Slova apoštolského vikáře pro Aleppo potvrzuje chaldejský biskup a předseda syrské Charity, **Antoine Audo, SI:**

„Je třeba najít mírové řešení a dát možnost ozbrojeným skupinám, aby mohly bez rizika odejít. Zejména je nutné dopřát obyvatelům východních čtvrtí volnost pohybu, aby si zvolili, kam odejdou. Syrská vláda je totiž rozhodnuta, že získá zpět celé východní Aleppo. Situace je tudíž kvůli bombardování velmi vážná a východní část města utrpěla rozsáhlé škody. Současně musím říci, že ozbrojené skupiny užívají tamních lidí, civilistů, jako sebeobranný prostředek. Lidé se snažili odejít do východní části, ale nedostali k tomu povolení. Teroristé užívají civilistů jako lidských štítů – to je jejich strategie. Ti neboží lidé jsou tak ve dvojím ohni – na jedné straně bombardování vládního vojska, na druhé nadvláda ozbrojených band. Jako vždy platí za válku chudí lidé!“

Kam obyvatelé východního Aleppa odcházejí?

„Nepochybně ti, kteří mohou, jdou do východní části města, kde mají příbuzné a kde jsou různé mezinárodní organizace – Charita, Červený kříž a mnohé jiné. Myslím také, že odjíždějí směrem do Idlibu, kde jsou základny ozbrojených skupin, anebo možná do Turecka, nevím to ale přesně. Snaží se utéct před smrtí a bombardováním. Život v Aleppu je tvrdý – bez vody, proud a potravin. Musíme skutečně nalézt řešení a ukončit bombardování, aby lidé z části okupované teroristy mohli svobodně odejít a nebyli využíváni jako nátlakový prostředek.“

O Sýrii se jednalo také v rámci Konference o Středomoří, která se dnes zakončila v Římě. Sjeli se na ni zástupci 55 zemí, z nichž někteří soukromě zavítali ke Svatému stolci, navštívili papeže Františka a státního sekretáře kard. Parolina. Vatikánské tiskové středisko nevydalo k audiencím pro ministry zahraničí Johnsona (Irsko), Lavrova a Kerryho žádné oficiální prohlášení.

Papež: Křesťan, který hlásá Ježíše, si nepočíná jako fanda hledající stoupence pro svůj tým

Kolem poledne se na Svatopetrském náměstí sešlo asi 15 tisíc lidí, aby si vyslechli pravidelnou nedělní promluvu papeže před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Petruův nástupce hovořil o výzvě Jana Křtitele z evangelia druhé neděle adventní (*Mt 3,1-12*): **„Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království!“**, a mimo jiné řekl:

„Toto slovo: „Přiblížilo se Boží království“ je velmi důležité. Jan hlásá to, co bude po něm hlásat Ježíš: „Boží království se přiblížilo a je mezi vámi.“ Je to ústřední poselství každé křesťanské misie. Když jde misionář, křesťan hlásat Ježíše, nejde dělat proselytismus jako nějaký fanda, který hledá stoupence svého týmu. Nikoli, jednoduše hlásá: „Boží království je mezi vámi!“ Takto připravuje misionář cestu Ježíšovi, který jde vstříc svému lidu.“

Níže pak papež František řekl:

„Podmínkou, jak se stát součástí tohoto království, je prodělat ve svém životě změnu, tedy obrátit se, denně se obracet a denně činit krok vpřed. Znamená to opustit pohodlné, ale zavádějící cesty, idoly tohoto světa: úspěch za každou cenu, moc na úkor těch nejslabších, žízeň po bohatství, rozkoš za každou cenu. A namísto toho otevřít cestu přicházejícímu Pánu. On nám neodejme svobodu, ale daruje nám pravé štěstí. Ježíšovým narozením v Betlémě si Bůh sám činí příbytek mezi námi, aby nás osvobodil od egoismu, hříchu a zkaženosti - postojů, které jsou od ďábla, tedy hledání úspěchu za každou cenu, usilování o moc na úkor těch nejslabších, bažení po bohatství a vyhledávání rozkoše za každou cenu.“

Kázání z Domu sv. Marty

5.12.2016

Ježíš nepřišel svět zkrášlit, nýbrž znovu stvořit

Vatikán. Nechme se přetvořit Ježíšem, **nechme se znovu stvořit a osvobodit od svých hříchů** – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. **Varoval před lakovaním vlastních hříchů, tedy před jejich akceptací postrádající upřímné zahanbení.** Jedině když svým hříchům dáváme „jméno a příjmení“ dovolujeme Bohu, aby nás učinil novými lidmi.

Poušť vykvete, otevřou se oči slepých a odemknou se uši hluchých – zaznělo v prvním dnešním čtení z proroka Izaiáše (35,1-10), od něhož si vzal papež František úvodní podnět svojí promluvy. „Mluví se o obnově, o proměně z ošklivého na krásné, ze špatného na dobré. Změna k lepšímu byla tím, co izraelský lid očekával od Mesiáše,“ komentoval papež. Potom obrátil pozornost k dnešnímu evangeliu (Lk 5,17-26). To popisuje, jak Ježíš uzdravil ochrnutého, jehož k němu spustili se střechy otvorem ve stropě, protože pro zástup lidí nebylo možné se přiblížit jinak.

*„To co pak učinil Ježíš, však nebyla jenom změna z ošklivého na pěkné, ze špatného na dobré. Ježíš učinil transformaci. Nejde o zkrášlení, nejde o nalíčení. On změnil všechno zevnitř, znovu stvořením. **Bůh stvořil svět, člověk upadl do hříchu a Ježíš přišel svět znovu stvořit. A toto je poselství evangelia!** Evangelní poselství je vidět jasně. Před samotným uzdravením dotyčného člověka totiž Ježíš odpouští jeho hříchy. Přistupuje k jeho znovu stvoření, **opětovně tvoří z hříšníka spravedlivého. Činí jej znovu, zcela novým. A to vyvolává pohoršení.**“*

Proto – pokračoval papež – začali učitelé Zákona ve svém srdci Ježíše podezřívát. Nechtěli totiž připustit, že Ježíš má božskou autoritu. Ježíš je však schopen učinit z nás hříšníků nové lidi. Něco z toho – řekl dále - zřejmě vytušila Magdalena, která byla tělesně zdravá, ale byla zraněná uvnitř. Vytušila, že onen muž – Ježíš – může uzdravovat rány duše a že ji může znovu stvořit. K tomu je zapotřebí víry.

Kéž nám Pán pomůže připravit se na Vánoce s velkou vírou, protože k uzdravení duše, k existenciálnímu znovu stvoření, které přináší Ježíš, je zapotřebí velká víra. Přetvoření – zdůraznil papež – je ona uzdravující milost, kterou přináší Ježíš. **Je přitom třeba přemoci pokušení říci si »to nevládnou«** a namísto toho se nechat Ježíšem přetvořit, znovu stvořit.

*„Všichni jsme hříšníci, ale pohleď na kořen svého hříchu, aby Pán sestoupil a přetvořil jej a mohl tak onen kořen rozkvést. Pokud si však řekneme: »Ano, ano, zhřešil jsem« a odbydu to pár slovy, nenechám se Pánem znovu stvořit. Několika tahy to přelakujeme a myslíme si, že tím je věc skončena. **Nikoli! Je třeba označit své hříchy jménem a příjmením.** Toto jsem učinil a vnímám v srdci zahanbení. Otevřu srdce a řeknu: »Pane, jsi jediný koho mám. Stvoř mne znovu!«. A tak budeme mít odvahu vykročit s opravdovou vírou k Vánocům, jak jsme o to prosili [ve vstupní modlitbě].“*

Vždycky se snažíme závažnost svých hříchů skrývat – řekl dále papež. Například, když minimalizujeme závist. Ta je však ohavná jako hadí jed, který škodí druhému.

Na dokreslení toho, že je třeba sestoupit až na dno svých hříchů a svěřit je Pánu, papež vyprávěl anekdotu o jednom světci, který usilovně studoval Bibli, ale byl zarputilé povahy a často se hněval. Když prosil o odpuštění, konal mnoho skutků pokání a sebezapření.

*„Tento světec pak vedl s Pánem rozmluvu a ptal se: »Jsi spokojen?« - »Ne.« - »Ale já jsem ti dal všechno!« - »Ne, něco chybí.« A tak ten ubohý muž konal další pokání a další modlitby a ptá se znovu: »Toto jsem ti dal. Je to tak dobře.« - »Ne. Něco chybí...« - »Ale co, Pane?« - »**Chybí tvoje hříchy.**“*

Dej mi své hříchy. « Toto od nás dnes žádá Pán, totiž odvahu. Říká nám: »Dej mi své hříchy a já z tebe učiním nového muže, novou ženu.« Kéž nás Pán obdaří vírou, abychom tomu věřili.»

Kdo se nenechá pohladit od Pána, je ztracen

Kdo nezná Boží jemnocit nezná křesťanské učení – kázal dnes papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Mluvil zejména o postavě Jidáše.

Jádrem papežovy homilie bylo dnešní evangelium o ztracené ovci (Mt 18,12-14) a radost z Pána, který nás nikdy nepřestává hledat. „Přichází jako soudce – vysvětloval papež – avšak je soudcem, který je plný něhy a dělá vše proto, aby nás spasil; nepřichází zavrhnout, ale spasit; každého z nás hledá osobně; nemá rád nerozlišenou masu, nýbrž miluje nás po jménu a takové jací jsme.

Ztracená ovce – vysvětloval dále papež – se neztratila proto, že neměla po ruce buzolu. Zнала dobře cestu, ale ztratila se, protože měla nemocné srdce; byla zaslepena vnitřní odloučením, utekla od Pána, aby zasytila vnitřní temnotu, která ji vedla k dvojakému životu, totiž být ve stádu a mizet ve tmě. Pán všechno ví a jde ji hledat. Postava, která mi nejvíce umožňuje chápat Pánův postoj ke ztracené ovci – svěřil se papež – je postoj Pána k Jidášovi.“

„Nejdokonalejší ztracenou ovčí v evangeliu je Jidáš. Tento muž nosil v srdci stále nějakou hořkost, nějakou kritiku druhých a neustálý distanc. Neznal něhu přejícnosti společného života s ostatními. A poněvadž Jidáš – tato nespokojená ztracená ovce - nebyl spokojen, vždycky utíkal. Utíkal, protože byl zloděj, a odcházal touto stranou. Jiní jsou chlípni a další zase něco... Ale vždycky utíkají, protože nosí v srdci temnotu, která je odděluje od stádce. A to je dvojitý život, dvojitý život mnohých křesťanů a s bolestí třeba říci, že také kněží, biskupů. A Jidáš byl biskup. Byl jedním z prvních biskupů. Ztracená ovce. Ubožák. Ubohý bratr Jidáš, jak jej nazval don Mazzolari v jednom krásném kázání: »Bratře Jidáši, co se děje v tvém srdci?« Ztracené ovce je třeba chápat. I my v sobě vždycky máme něco nepatrného - nebo ne tak docela nepatrného - ze ztracených ovčí.“

To co činí ovci ztracenou ovčí – zdůraznil dále papež – není ani tak nějaké pochybení jako spíše choroba srdce, kterou využívá ďábel. Jidáš se svým rozděleným, separovaným srdcem, je vzorem ztracené ovce, kterou jde pastýř hledat. Jidáš však nechápe a když nakonec spatří, co svým dvojakým životem způsobil ve společenství, tedy zlo, které rozesel svou vnitřní temnotou, jež jej stále přiváděla k útěku. Hledal světla, nikoli Pánovo světlo, nýbrž umělá světélka jakými jsou vánoční ozdoby, upadl do zoufalství.“

„Pán je dobrý také k těmto ovčím a nikdy je nepřestává hledat a v Bibli je jedno slovo, které o Jidáši než se oběsil, říká, že »se v něm hnulo svědomí« (Mt 27,3). Domnívám se, že Pán toto slovo vezme a ponese. Nevím. Možná. Toto slovo nás však uvádí do pochybností. Co znamená? Že Boží láska působila v této duši až do konce, až do chvíle zoufání. A toto je postoj dobrého pastýře ke ztraceným ovčím. Toto je zvěst, radostná zvěst, kterou nám přináší Vánoce, a žádá od nás upřímnou radost, která mění srdce a vede nás, abychom se nechali utěšit Pánem a nikoli potěšením, která hledáme, abychom se vyřádili a utekli od reality, utekli od niterné trýzně vnitřního rozdělení.“

Když Ježíš najde ztracenou ovci – pokračoval papež – nebije ji, i když způsobila tolik zlého. V Getsemanské zahradě Ježíš nazývá Jidáše přítelem. To jsou pohlazení Boží:

„Kdo nezná Pánova pohlazení, nezná křesťanskou nauku! Kdo se nenechá pohladit od Pána, je ztracen! A to je ta radostná zpráva, toto je upřímná radost, kterou si dnes přejeme. Toto je radost, toto je útěcha, kterou hledáme, totiž ať přijde Pán se svojí mocí, kterou je pohlazení, aby nás našel a spasil jako ztracenou ovci a přinesl nás do stádce svojí církve. Kéž nám Pán daruje tuto milost, abychom čekali na Vánoce se svými ranami, se svými upřímně přiznanými hříchy, abychom očekávali moc tohoto Boha, který nás přijde utěšit, přijde se svou mocí, kterou je něha, pohlazení, jež se rodí z Jeho srdce tak dobrého, že dal za nás svůj život.“

Končil papež František dnešní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Papež: Optimismus klame, naděje nikoli

Vatikán. Dopolední generální audience se konala ve vatikánské aule Pavla VI. Petrův nástupce před přibližně osmi tisíc věřících započal nový cyklus katechezí věnovaných křesťanské naději. První z nich byla uvedena slovy proroka Izaiáše (Iz 40, 1-2a.3-5): „Těšte, těšte můj lid...“, která znějí v liturgii adventní doby a odvolávají se k situaci babylonského vyhnanství Izraelského lidu. Papež František mimo jiné řekl:

„Vyhnanství bylo v dějinách Izraele dramatickým momentem, kdy lid přišel o všechno. Ztratil vlast, svobodu, důstojnost a také důvěru v Boha. Cítil se opuštěn a bez naděje. Prorok však přichází s výzvou, která znovu otevírá srdce víře. Poušť je místem, ve kterém je těžké žít, ale právě tudy je nyní možné se vrátit nejenom do vlasti, nýbrž k Bohu, vrátit se k naději a úsměvu. Když se ocitneme v temnotě a nesnázích, nedostává se nám úsměv. Právě naděje nás však učí úsměvu, abychom našli cestu, která vede k Bohu. Jednou z prvních věcí, která postihne lidi, kteří se vzdálí od Boha, je ztráta úsměvu. Možná jsou schopní vybuchovat smíchem, jedna salva střídá druhou, ale chybí jim úsměv! Tento úsměv dává pouze naděje. Je to úsměv doufající v setkání s Bohem.

Život je často pouští, je obtížné kráčet životem, ale svěříme-li se Bohu, může se stát krásným a širokým jako dálnice. Postačí neztrácet nikdy naději, postačí věřit dále, vždy a všemu navzdory. Když se ocitneme před dítětem a můžeme mít i spoustu problémů a těžkostí, vynoří se z našeho nitra úsměv, protože stojíme před nadějí: dítě je naděje! Takto se musíme v životě umět dívat na cestu naděje, která nás vede k setkání s Bohem, s Bohem, který se pro nás stal Dítětem. A dává nám úsměv, dává nám všechno!

...

Když Křtitel oznamoval Ježíšův příchod, Izraelité byli ještě jakoby ve vyhnanství, protože byli pod římskou nadvládou, která z nich činila cizince v jejich vlasti a byli ovládáni mocnými okupanty, kteří rozhodovali o jejich životech. Pravé dějiny však nejsou ty, které vytvářejí mocní, nýbrž ty, které vytváří Bůh spolu s maličkými. Pravé dějiny, které zůstávají ve věčnosti, jsou ty, které píše Bůh se svými maličkými: Bůh s Marií, Bůh s Ježíšem, Bůh s Josefem, Bůh s maličkými. S oněmi maličkými a prostými, které nacházíme kolem rodícího se Ježíše: Zachariáš a Alžběta, staří a poznamenaní neplodností, Maria, mladá dívka, panna zaslíbená Josefovi, bezvýznamní pastýři, kterými se opovrhovalo. To jsou maličci, kteří se vírou stali velkými, maličci, kteří umí bez ustání doufat. A naděje je ctnost maličků. Velcí a spokojení neznají naději; nevědí, co to je.“

Laicismus oklešťuje lidskou přirozenost - říká František v rozhovoru pro belgický týdeník

Vatikán. Rozdíl mezi laicismem a laickostí, bilance Svatého roku, jednota v různosti jako charakteristický rys církve a odpovědnost médií v dnešním světě – to jsou hlavní témata, která papež František rozvádí v rozhovoru pro belgický [katolický týdeník Tertio](#).

Laicismus versus laickost

Politická vůle vytlačit náboženství z veřejného života do soukromé sféry, která se dnes projevuje v Belgii i v jiných evropských zemích, není ničím novým. Je dědictvím osvícenství, pro které byl každý náboženský jev subkulturou, říká papež. Odkazuje k rozdílu mezi laicismem a laickostí a podotýká, že laický stát „je lepší než stát konfesní, neboť konfesní státy končí špatně“. Problém spočívá v konceptu laicismu, který se uzavírá veškeré transcendenci. Avšak právě otevřenost transcendenci je nedílnou součástí lidské podstaty. Systém, který toto odmítá respektovat, „oklešťuje lidskou osobnost“. Vykazovat veškeré projevy transcendence do sakristie znamená okrajovat „notnou část života“, kterou představuje právě „otevřenost“.

Terorismus a náboženství

Papež František odpovídá na otázku po často propagovaném názoru o souvislosti terorismu a válek s náboženstvím. Opakuje své pevné přesvědčení, že nelze hlásat boha ničení a nenávisti, a tedy nelze válčit v Božím jménu. „Proto terorismus a válka nejsou ve vztahu k náboženství.“ Papež připouští, že k ospravedlnění terorismu se užívají deformované náboženské koncepty, ty se ovšem míjejí s podstatnými prvky náboženství, jako je láska, jednota, úcta a dialog. Válku tedy nevyhlašuje náboženství, nýbrž jeho deformovaná podoba, která se projevuje ve fundamentalistických skupinách.

Války jako ekonomický faktor

V souvislosti s výročím 1. světové války papež František s politováním konstatuje, že po sto letech od tohoto konfliktu jsme stále ve válečném stavu. Vrací se ke svému konceptu fragmentalizované světové války. Vypočítává Ukrajinu, Blízký východ, Afriku a Jemen. Říkáme „Nikdy více válku!“ a zároveň

vyrábíme a prodáváme zbraně. František připomíná jednu z ekonomických teorií, podle níž je válka jedním z nejsnazších prostředků, jak srovnat státní rozpočet – ovšem „za velmi vysokou cenu, cenu krve“ – dodává Papež. Podotýká dále, že Evropě chybí praví vůdci, jako byli Schumann, De Gasperi a Adenaur. „Evropa potřebuje lídry, opakuje František – lídry, kteří ji povedou kupředu.“

Cesta do Belgie?

Na nezbytnou otázku, zda Petrův nástupce plánuje cestu do Belgie, papež odpovídá, že tato cesta v plánech není, nicméně přiznává, že si tuto zemi zamiloval a zná ji dobře ze svých pravidelných návštěv z doby, kdy působil jako provinciál jezuitů. Tehdy jezdil do Belgie co půldruhého roku na setkání přátel Katolické univerzity z Córdoba.

Bilance Svatého roku

K právě uzavřenému Svatému roku milosrdenství František říká, že jeho idea se inspirovala teologií Božího milosrdenství Pavla VI. a zejména Jana Pavla II. Myšlenka vyhlásit mimořádný Svatý rok se zrodila z rozhovoru s mons. Fisichellou, předsedou vatikánského úřadu pro novou evangelizaci. Nicméně, dodává papež, je to idea, který přišla shůry. S průběhem jubilejního roku je papež spokojen. Zdůrazňuje také, že vzhledem k tomu, že se neomezil pouze na Řím, vyvolal velký pohyb a mnoho lidí pocítilo „volání smířit se s Bohem“.

Církev "pyramidální" či "synodální"

Vize církve budoucnosti a její synodální rozměr byl tématem další otázky, na kterou papež obsáhle odpovídá. Církev vzniká zdola, má počátek ve křtu a ve společenství a dále se shromažďuje kolem biskupa, který je nástupcem apoštolů – říká. Církev může být buď uspořádána pyramidálně, „takže co řekne Petr, to se stane“ a nebo synodálně, totiž tak, že Petr zůstává Petrem, ale církev spíše doprovází, nechává ji růst a naslouchá. František dodává, že bohatou zkušeností v tomto smyslu byly poslední dvě synody, z nichž vyšla *Amoris Laetitia*. Mluví o bohatství v různorodosti odstínů, které je církvi vlastní. „Je to jednota v různosti“ – konstatuje František. Synodálnost pak spočívá v naslouchání místním církvím, jejich sladění a rozlišování. Během synod každý mohl vyslovit, co si myslí, beze strachu z posuzování, všichni byli v postoji naslouchání a neodsuzovali. Byla to diskuse „jako mezi bratřimi“, s velmi velkou svobodou vyjadřování – a to bylo krásné – popisuje František atmosféru posledních sněmů. Petr je garantem jednoty církve, v tom spočívá jeho význam, ale zároveň je potřeba pokračovat v rozvíjení synodálnosti, dodal František.

Média a nebezpečí dezinformace

Další dotaz se týkal role médií v dnešním světě. František poukázal na jejich velkou odpovědnost, protože „mohou vytvářet dobré nebo špatné mínění“. Přiznává jim pozitivní roli jako prostředníků vzájemného sdílení názorů, šíření bratrství, vzdělání i rozvoje myšlení. Na druhou stranu podléhají stejným pokušením jako lidé, totiž pomlouvání a nactiutrhání, které mají poškodit druhou osobu. Především ale papež poukázal na nebezpečí dezinformací, které manipulují lidmi za užití polopravd. Varoval také před mediální „koprolíí“, jak nazval sklon zaměřovat se na skandály a špatné věci, jakkoli mohou být pravdivé.

Poslední dotaz žádal o slovo pro kněze. Svatý otec dal odpověď, kterou nazval „tak trochu salesiánskou“ a vzkázal kněžím: „Pamatuj si, že máš Matku, která tě miluje, a nezapomínej milovat svou Matku, P. Marii. Za druhé: dovoľ, aby na Tobě spočíval Ježíšův pohled. Za třetí: hledej trpící Ježíšovo tělo v bratřích – tam se s Ježíšem setkáš. To je základ“ – řekl papež František v rozhovoru pro belgický katolický týdeník *Tertio*

Papež: Vychytralost nás vzdaluje Bohu

Vatikán. Papež František v poledne oslovil věřící, kteří o dnešním italském státním svátku a za krásného slunečného počasí zaplnili náměstí sv. Petra. Svatý otec je vyzval, aby stejně jako Panna Maria vyslovili své osobní přitakání Bohu a varoval je před vychytralou polovičatostí a výmluvami. V samotném závěru papež řekl:

„Před každým z nás se otevírají dějiny spásy, poznamenané přijímáním a odmítáním Boha. Někdy jsme nicméně přeborníky polovičatých „ano“ – předstíráme, že dobře nerozumíme tomu, co by si Bůh přál a co nám radí svědomí. Vychytrale ale Boha přímo neodmítáme a vymlouváme se: „Promiň, ale nemohu“, „Dnes ne, myslím až zítra“, „Od zítřka se polepším, budu se modlit a konat dobro, ale až od zítřka“. Tato vychytralost nás vzdaluje Bohu a souhlasu s Ním a vede nás k Jeho odmítnutí, k onomu hříšnému a průměrnému „ne“. Je to ono známé „Ano, ale...“, „Ano Pane, ale...“ Tak zavíráme bránu

dobru a zlo využívá našeho nepřesvědčivého přitakání. Každých z nás by si z nich mohl založit sbírku! Jen se zamysleme, kolik takovýchto nepřesvědčivých „ano“ v sobě najdeme. Avšak každý naprostý souhlas Bohu je počátkem nového příběhu – přisvědčení Bohu je skutečně „originální“ ve smyslu „původní“, je počátkem, na rozdíl od hříchu, kterým v nitru stárneme. Zamysleli jste se někdy nad tím, že hříchem naše nitro stárne, a to velmi rychle? Z každého přitakání Bohu pocházejí příběhy spásy – naší i druhých lidí. Tak, jako tomu bylo s Marií a jejím „ano“.

O tomto adventu si nás Bůh přeje navštívit a očekává naše „ano“. Zamysleme se nad tím, jaké „ano“ dnes máme Bohu říci. Prospěje nám, když se nad tím zamyslíme. A v Bohu najdeme Pánův hlas, který po nás něco žádá – krok kupředu. „Věřím v tebe, doufám v tebe, miluji tě; děj se dobro tvojí vůle“ – to je naše „ano“. Stejně jako Maria vyslovme dnes velkoryse a s důvěrou toto osobní přitakání Bohu.“

PLNÉ ZNĚNÍ papežovy promluvy před mariánskou modlitbou Anděl Páně je [ZDE](#)

Po společné modlitbě Anděl Páně papež František obrátil pozornost k přírodní katastrofě, která postihla Indonéskou republiku:

"Indonéský ostrov Sumatra včera zasáhlo silné zemětřesení. Rád bych ujistil, že se modlím za zemřelé a jejich rodiny, za zraněné a všechny, kteří přišli o své domovy. Kéž Pán dodá sílu tamnímu obyvatelstvu a podpoří záchranné práce."

Podle agenturních zpráv zničilo zemětřesení severní pobřeží Sumatry a vyžádalo si nejméně sto lidských životů. V závěru poledního setkání s věřícími na Svatopetrském náměstí papež František upozornil na svůj odpolední program:

"Dnes odpoledne se vydám na Španělské náměstí, abych vzdal tradiční hold Panně Marii počaté bez poskvrny dědičného hříchu a pomodlil se před její sochou. Potom pojedu do baziliky Panny Marie Větší, abych se pomodlil před ikonou Salus Populi Romani. Proším vás, abyste se duchovně připojili k tomuto gestu, které vyjadřuje synovskou oddanost naší nebeské Matce."

9.12.2016

Kněží jsou ohrožováni rigiditou a zesvětštěním

Vatikán. Kněží jsou prostředníci Boží lásky, nikoli zprostředkovatelé, kteří si hledí svých zájmů – kázal dnes ráno papež František v kapli Domu sv. Marty. Zaměřil se přitom právě na pokušení, která ohrožují služebné kněžství. Varoval před rigiditou a před zesvětštěním, které činí kněze směšným.

Papež vyšel ze slov dnešního evangelia (Mt 11,16-19), ve kterém Ježíš přirovnává své současníky k rozmařilým dětem, které říkají: »Hráli jsme vám a vy jste netancovali, nařikali jsme a vy jste neplakali«. Také dnes – řekl – existují lidé, kteří nejsou spokojeni s ničím a nedokážou pochopit, co Pán učí, nedokážou pochopit vlastní jádro evangelního zjevení." Papež pak mluvil o nespokojených kněžích, kteří neustále vyhledávají nové projekty, „protože jejich srdce je vzdáleno Ježíšově logice. Právě tato logika totiž činí kněze spokojeným. Je to logika prostředníka. „Ježíš – zdůraznil papež František – je prostředníkem mezi Bohem a lidmi. A my musíme jít touto cestou prostředníků nikoli cestou zprostředkovatelů, která je podobná, nikoli však stejná. Zprostředkovatel totiž dělá svoji práci, za kterou je placen, a nikdy neprohrává. Prostředník je naprosto jiný:

„Prostředník ztrácí sebe sama, aby sjednotil různé strany, dává život, sebe samého. Cenou je vlastní život, kterým platí, námaha jeho práce. Farář sjednocuje stáde, sjednocuje lidi, aby je vedl k Ježíši. Logika Ježíše jakožto prostředníka je logikou zřeknutí se sebe samého. Svatý Pavel v listě Filipánům to říká jasně: »Zřekl se sám sebe« (Flp 2,7), aby vytvořil jednotu, zemřel, a to smrtí na kříži. Toto je ta logika: zřeknout se sám sebe."

„Autentický kněz – pokračoval papež – je prostředníkem blízkým svému lidu, zatímco zprostředkovatel dělá jenom svoji práci. Počíná si jako funkcionář, neví, co znamená »zašpinit si ruce« realitou. A právě tehdy, když se kněz stane z prostředníka zprostředkovatelem, není šťastný, leč smutný. Hledá štěstí v tom, že se ukazuje a činí ze sebe autoritu. Ježíš říká o těchto zprostředkovatelích své doby, že se rádi procházejí po náměstích, aby byli viděni a dostávalo se jim projevů cti (srov. Mt 23,6,7).

„Aby se takovýto zprostředkovatelský kněz stal důležitým, vydává se cestou rigidity. Takoví žijí často vzdáleni lidem, nevědí, co je lidská bolest. Ztrácejí, co se naučili doma, prací tatínka a maminky, prarodičů a sourozenců. Ztrácejí tyto věci a stávají se rigidními. Nakládají na věřící břemena, která sami nenosí, jak to vytýkal Ježíš zprostředkovatelům své doby. Chodí s bičem v ruce k Božímu lidu: »Toto se nesmí, tamto se nesmí...« A mnozí lidé, kteří přicházejí, aby našli trochu útěchy a porozumění, jsou touto rigiditou odháněni pryč.“

„Tato rigidita je však dlouhodobě neudržitelná – řekl dále papež. Je zásadně schizofrenní. Navenek se jevíš jako rigidní, ale uvnitř jsi zkáza. Mondéní, rigidní kněz je nespokojený, protože se vydal špatnou cestou.“

„Ohledně rigidity a zesvětštění mi nedávno jeden starší kuriální monsignore, který je normální, dobrý a pracovitý muž, milující Ježíše, vyprávěl, jak byl nedávno svědkem scény v jednom obchodě s kněžským oblečením (Euroclero), kde si nějaký velmi mladý kněz nebo ještě seminarista vybíral plášť. Dlouhý, sametový plášť a prohlížel se v zrcadle. Potom si vzal saturno – široký pastýřský klobouk a stále se prohlížel v zrcadle. To je mondéní rigidita. A onen moudrý monsignor, který z toho byl trochu smutný, nakonec utrousil s úsměvem: »A pak, že církev neuděluje kněžství ženám!«. Povolání kněze, který se stane funkcionářem, se pak stává směšné. Vždycky.“ „Při zpytování svědomí – řekl dále papež – se ptejte: Byl jsem dnes funkcionář nebo prostředník? Opatroval jsem sebe, hledal jsem sebe, svoje pohodlí, svůj řád anebo jsem se nechal během dne vést tak, abych sloužil druhým? Jednou mi jistý člověk říkal – pokračoval papež – že kvalitu kněze rozpoznává podle vztahu k dětem, zda totiž umí pohladit dítě, usmát se na ně, hrát si s ním... To je příznačné, protože to znamená, že se dovede snížit, přiblížit se nepatrným věcem. Zprostředkovatel je naopak smutný. Stále se tváří smutně či vážně, zasmušile. Zprostředkovatel má zastřený pohled. Prostředník je otevřený, usměvavý, přívětivý, chápavý a jemný.“

V závěru svého kázání podal papež tři vzory „prostředkujících a nikoli zprostředkovatelských kněží“. První je – řekl František – je velký Polykarp, který nesmlouvá o svém povolání a jde odvážně na hranici a když jej pohltní plameny, věřící, kteří u toho byli, cítili vůni chleba. Tak končí prostředník, jako chléb daný věřícím. Druhým vzorem je svatý František Xaverský, který umírá mlád na pláži v Šang-čchuan se zraky upřenými k Číně, kam si přál jít, ale nemohl, protože si jej Pán vzal k sobě. Třetím vzorem je svatý Pavel – stařec – u Tre Fontane. Když pro něho brzy ráno přišli vojáci, aby jej odvedli na popravu, kráčel sehnutý. Dobře věděl, že k tomu došlo zradou někoho uvnitř křesťanské obce. On však velice stál o to, aby se mohl dát v oběť Pánu. Tyto tři vzory – končil papež dnešní ranní kázání v Domě sv. Marty – nám mohou pomoci. Dívejme se na ně a ptejte se: jak chci skončit svůj kněžský život? Jako funkcionář, jako zprostředkovatel nebo jako prostředník, tedy na kříži?